

Ако обаче гледаме на рисунката от позицията на вече запознати с текста на Димовия роман (респ. с цялото му творчество), ще видим, че тази корица е изключително добре промислена. Става дума за това, че графиката на Ракшиев е говореща дотолкова, че в голяма степен анулира потребността от съпътстваща книгата анотация или критически предговор. В нея е уловена не просто спецификата на романа, но и характера на Димовата героиня. Трите основни елемента в графиката – жената, цветето, къщата – непрекъснато преливат един в друг, визуализирайки основните метафори в романа: жената е отровно, но замайващо и убиващо с красотата си цвете; пълна с тайни къща, която те кара да прекрачиш прага ѝ и да потънеш – пропаднеш в гибелните ѝ „обятия“.

Особено важна роля в рисунката играе изражението на женското лице – то е невинно, но и леко присмехулно, уплащено, но и коварно, изражение на същество, което сякаш бяга, но едновременно с това застива, дебнейки своите преследвачи – жертви.

Художникът – съзнателно или не – се отказва да „облече“ жената в модните по времето на Първата световна война дрехи (доста подробно описани от самия Димов на различни места в романа), като я изобразява с ретротолет, който обаче в максимална степен разкрива същността на Димовата героиня. Ако в романа непрекъснато се чува гласът на Елена Петрашева, то в